U nás přes ulici roste obrovský jasan. Každý rok vyprodukuje tisíce semen. V trávníku rostou malé jasánky, mezi betonovými dlaždicemi vyrůstají jasany, pletivem se proplétají pruty, a vedle železnice jsou tyhle stromečky už poměrně vysoké. (Právem se tomuto samovolnému porostu říká „nálet“.) Je to pro ten jasan nějaká dřina plodit každý rok tolik semen? Nezdá se. Je natolik plný života, že to z něho padá tak nějak samo. Dokud žije, plodí další a další jasany.

Když je řeč o čtyřech prostředích, kam zasévá rozsévač, někdy slýchám úvahy, jak kolem sebe můžeme „připravit duchovní půdu“, aby byla úrodnější. Rozumím tomu přemýšlení a v některých svých oikosech můžeme do určité míry půdu i připravovat. Nicméně v podobenství o rozsévači to Pán Ježíš vůbec neřeší. Chce nás jen poučit, že ne každé zrnko, které zasejeme, přinese úrodu. Chceme−li víc úrody, musíme víc zasévat. Ten velký jasan u nás na ulici se neptá, kde budou jeho semínka přijata a kde nebudou.

Seje v takovém množství, že má naprostou jistotu vlastní reprodukce!

To mě velice inspiruje! I když ten jasan takhle masivně rozsévá, neslyšel jsem, že by to tady v okolí někomu až tak vadilo. Spíš naopak. Stromy ve městě všeobecně pokládáme za vzácnost a chráníme si je. V létě poskytují stín, dýchají nám tady kyslík, v jejich větvích zpívají ptáci a všudypřítomná semínka jsou přirozenou součástí toho, že tu takové stromy jsou! Velký jasan je tu vnímán jako požehnání. O pár lekcí později tu tohle téma rozvíjím trochu víc a prakticky − jak i ty můžeš být požehnáním pro lidi kolem sebe. Totiž pokud jsme pro lidi požehnáním, pak jim ani naše rozsévání Božího slova až tak nevadí! Jestliže se v rozhovoru dostanu k Ježíši, jsem rád. Když ne, i tak jsem pro ně byl požehnáním, a to je předpoklad, aby se mnou rozmlouvali i příště. Kamkoli jdu, Ježíš jde se mnou! Ježíš ze mě vyzařuje. Když jsem se to trochu naučil, je pro mě celkem snadné do příjemného a zajímavého rozhovoru vložit pozvání na Discovery a taky otázku na Ježíše.

Pamatuješ na jednu z našich počátečních lekcí tady v Mostech k lidem?

„Poslouchej, Jirko, zkoušel jsi někdy číst Bibli? Nemyslím náboženství ani církev! Prostě Bibli… Když občas čteme Bibli s mými nevěřícími kamarády, ti jsou celí překvapení, jak je to zajímavé a praktické…

A pak je pozvání: *„Pojď to se mnou vyzkoušet.“*
Kladu otázky, zajímám se, pozorně naslouchám… To zpravidla vede k jejich otázkám. A když nevede, reflektuji slyšené: *„Rozumím, hm, to je těžké… Když se mi stane něco podobného, povídám si o tom s Ježíšem. On vždycky něco vymyslí! Zkoušel jsi někdy komunikovat s Ježíšem? Nemyslím náboženství ani církev, prostě Ježíše. Na začátku si totiž Stvořitel a člověk spolu normálně povídali. Pak se lidé na Stvořitele vykašlali, až Ho úplně přestali vnímat. On to ale nevzdává. V Bibli říká: Volej ke mně a ohlásím se ti.*
Tak jsem to vyzkoušel! Řekl jsem: ‚Ježíši, prosím, přijď do mého života, dej se mi poznat, odpusť mi všechno špatné, co jsem kdy udělal, buď stále se mnou a veď mě…‘ To mi přineslo úlevu a obrovské vnitřní naplnění, dneska si s Ježíšem povídám a řeším s Ním i praktické věci.“

Dívám se na ten jasan v naší ulici a říkám si: Prostě využívejme příležitosti, které jsou přirozeně kolem nás. A těch je! Denně jsme v kontaktu s desítkami lidí. Každému z nich můžeme nějak požehnat, usmát se na ně, prohodit pár vět, a nemám pochyb, že aspoň s jedním člověkem můžeme sdílet Dobrou zprávu o Pánu Ježíši…

Pane Ježíši, děkuji Ti za zkušenost, že čím víc tvého poselství vydáváme, tím víc energie a požehnání od Tebe sami dostáváme…
